

Posudek vedoucího bakalářské práce

Název práce: **Historie ČSSD po roce 1989**

Autor práce: Radka Chroboková

Jméno vedoucího: PhDr. Jan Bureš, Ph.D., Ústav politologie FFUK

Hodnocení:

Radka Chroboková předložila bakalářskou práci o celkem 42 stranách textu a 6 stranách příloh. Vybrala si téma politického vývoje české sociální demokracie po roce 1989. Téma je to zdánlivě lehké, neboť k němu existuje poměrně solidní pramenná základna i již celkem slušné množství odborných studií z pera českých politologů. Nicméně snadnost tohoto tématu je opravdu jen zdánlivá. Nutno hned v úvodu konstatovat, že autorce se podařilo spíš jen shromáždit selektivně vybrané citace z děl autorů, zabývajících se českou sociální demokracií. Přestože sáhla i po dokumentech a vycházela zejm. ze sjezdových protokolů ČSSD, informace a postoje, které z těchto dokumentů cituje, spíše pouze nekriticky přejímá a nepodrobuje je vlastní interpretaci. Práce je tak ke škodě tohoto tématu spíše soupisem hlavních známých a všeobecně přejímaných (či tradovaných) tezí, jež se v interpretacích vývoje ČSSD usídlily v českých médiích (a bohužel částečně i v odborné obci).

Autorka začíná svůj výklad dějin ČSSD jakousi obecnou analýzou – definicí politické strany. Cituje přitom klasiky teorií politických stran a stranických systémů (von Beyme, Sartori, Epstein). Dále asi na půl stránce charakterizuje Lipsetovu a Rokkanovu teorii konfliktních linií, a teorii stranických rodin. Žádné relevantní poznatky, které by se však z těchto teoretických konceptů daly vyvodit a použít pro analýzu vývoje sociálně demokratického stranického proudu, však autorka neuvádí. Poté se pokouší celkem na čtyřech stranách analyzovat vývoj soc. dem. programaticky v období od poslední třetiny 19. do konce 19. století, a končí tuto pasáž konstatováním, že na konci 20. století přichází New Labour. To je analýza naprosto nedostatečná a je-li pjata takto zestručněně, je i celkem zbytečná.

Autorka vlastně jen případnému velice, ale velice nezasvěcenému čtenáři připomíná, že sociální demokracie ve svém programu vyznává principy sociální spravedlnosti a welfare state. Při práci z odbornou literaturou na toto téma jistě zarazí, že autorka zde vychází v podstatě pouze z Heywoodových Politických ideologií, jakoby teorie welfare state nebyla nikde jinde analyzována. Celkem nelogicky je pak na stránce 14 zařazena půlstránková úvaha o Sartoriho řazení stranického systému České republiky na pomezí mezi umírněným a polarizovaným multipartismem. Co to však má společného s vývojem ČSSD, není jasné. Také následný exkurz do dějin ČSSD v letech 187-1989 je celkem nadbytečný, protože je natolik stručný, že pro vlastní téma – vývoje po roce 1979 – nepřináší nic podnětného. Proč autorka alespoň více nerozpracovala kapitolu o exilové sociální demokracii, v níž by bylo možno nalézt jisté zdroje porevolučního vývoje strany?

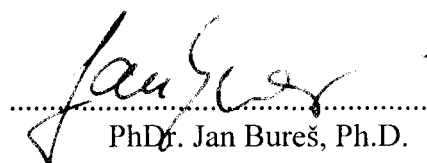
Hlavní téma práce – vývoj po roce 1989 – je tak směstnán na pouhých dvacet jedna stran (19-40) textu. Autorka v něm celkem solidně popisuje všechny hlavní etapy vývoje soc. dem., neopomíná ani důležité vnitrostranické aféry, pokouší se postihnout hlavní názorové proudy, a stručně analyzuje i výsledky jednotlivých parlamentních voleb z hlediska ČSSD. V hodnocení a analytických částech především přejímá názory a teze hlavních českých politologických prací o vývoji soc. dem. po roce 1989. Celkem nekriticky přebírá citace z „pamětí“ Miloše Zemana (Jak jsem se mýlil v politice) – byť by si právě tyto zemanovy názory obsáhlý komentář zasloužily. Zeman sám totiž ve svých pamětech čtenáře často mystifikuje a snaží se

spíše tvořit svůj vlastní ideální obraz, který mnohdy neodpovídal realitě. V práci zcela chybí zhodnocení výsledků sociálnědemokratických vlád v letech 1998-2006, což by mělo být jistě součástí analýzy o vývoji strany. V práci kolegyně Chrobokové se bohužel také objevují dosti nevědecké či neodborné teze, jako je např. ta na str. 22, jež za jednu z příčin pádu Jiřího Horáka v čele strany uvádí jeho přílišné bohatství. V práci se také občas objevují gramatické chyby (chybějící čárky v souvětích, špatně uváděná jména politiků – Ivan Fišera, apod.)

Přes výše uvedené jsem přesvědčen, že práci kolegyně Chrobokové je možno doporučit k obhajobě, a to i s jistou pedagogickou nadějí, že výše zmíněné výtky pro ni budou inspirací do dalšího studia a podnětem ke zkvalitnění její odborné práce.

Práci doporučuji k obhajobě a navrhuji známku: **dobře**

V Praze, dne 1.2. 2009

.....
PhDr. Jan Bureš, Ph.D.